

[Ove Hansen.]

det igen efter jul. Jeg synes derfor, der har været tid nok; hvis man ville medvirke til en ændring, kunne man have gjort det.

Endelig siger man, at vi gerne skulle høre de kommunale organisationers mening først. Det har vi jo gjort. Der er kun én kommunal organisation, som det i og for sig vedrører; det er, som indenrigsministeren nævnte, De samvirkende Sognerådsforeninger, og de har netop ved en skrivelse af 1. februar i år, som er omtalt her, givet fuld tilslutning til det lovforslag, som et flertal nu er villigt til at gennemføre, og som jeg håber det høje ting vil vedtage.

Thisted Knudsen: Den højtærede indenrigsminister talte om ægte og uægte harme. Nu ved den højtærede indenrigsminister, at jeg er en ærlig og ligefrem sjæl — jeg kender altså intet til uægte harme; jeg kender kun én form; ministeren kender åbenbart to, og det er selvfølgelig en bedre kollektion, end jeg kan byde på.

Jeg synes, både det ærede medlem hr. Ove Hansen og den højtærede indenrigsminister går udenom. Jeg har fra denne talerstol før erklæret mig enig i det principielle. Selvfølgelig er vi ikke folk, der siger, at det skal være, som det var, og blive, som det er. Vi kunne da godt se, at der var noget saglig rigtigt i denne tanke — det er slet ikke det; det, jeg har sagt, er, at vi gerne ville drøfte denne tanke. I over 100 år har den gældende ordning bestået, og så kunne man godt vente et år til. Vi ville bare have den fornødne tid. Er det noget urimeligt ønske? Jeg kan ikke se det. Hvor er egentlig skæringspunktet, når det gælder om at afgøre, hvornår et udvalg og en opposition kan komme til at arbejde med et forslag? Der var fremsat nogle strøtanker af det ærede medlem hr. Ove Hansen, der var nævnt noget om spørgsmålet i udvalget af den højtærede indenrigsminister, men ændringsforslaget, som måtte være grundlaget for vort arbejde, kom først — jeg tror, det var i dag for 8 dage siden.

Jeg kunne sige til den højtærede formand — jeg ved ikke, om jeg må det — at det er et spørgsmål, om forretningsordenen er tilstrækkelig streng på dette punkt. Det drejer sig jo om et helt nyt forslag. Forretningsordenen bygger på det princip, at der skal

3 behandlinger til. Når nu en minister kommer med noget ganske nyt, mener jeg, det er et spørgsmål, om man så ganske roligt kan behandle det som et ændringsforslag til noget ganske andet.

Det drejer sig som sagt ikke om selve princippet i ændringsforslagene. Jeg kan derfor ikke begribe det ærede medlem hr. Ove Hansens bemærkning om, at jeg skulle mangle tillid til det kommunale selvstyre. Vi kan jo alle få tak fra sognerådsmedlemmer — det er udmærket — men hvem har egentlig mest tillid? Her står vi over for et nævn. Det drejer sig om et skatte spørgsmål; det drejer sig om, hvor meget jeg skal betale af min indkomst, og hvor meget jeg skal betale af den faste ejendom, jeg ejer. Ærede medlem, lad være, at det kun er et lille spørgsmål, men det er der dog. Det ærede medlem hr. Ove Hansen har ikke mere tillid til folkestyret og til de folk, som han selv er valgt af, end at han siger: en kongelig dansk embedsmand skal have lov til at bestemme, hvad det ærede medlem hr. Thisted Knudsen skal betale på det ene og det andet område. Jeg vil vove at påstå, at min tillid til de folkevalgte repræsentanter og sogneråd — hvis dette er rigtigt — er betydeligt større end det ærede medlem hr. Ove Hansens.

Så hævder den højtærede indenrigsminister — jeg forstår det sådan; jeg ved ikke, om det er rigtigt — at amtsrådene ikke har den samme evne til at afgøre disse sager rent sagligt, men at det politiske i virkeligheden glider ind i det. Jeg ved det ikke, men jeg tror ikke, der er ret mange tilfælde, hvor der ikke har været enstemmighed i amtsrådene i forbindelse med de afgørelser, man har truffet over for sognekommunerne. Jeg kender i hvert fald amtsråd, bl. a. Sorø amtsråd, hvor der er et flertal af venstre og konservative og et mindretal af socialdemokrater og radikale, og alligevel nåede man dør til enighed om, hvordan ligningsforholdet skulle være. Disse mennesker er nemlig langt mere fornuftige, langt mere saglige, end den højtærede indenrigsminister tilsyneladende indtil nu har erfaret. Det er sandheden.

Jeg beklager altså, at vi ikke har fået den fornødne tid. Jeg erkender, at den højtærede indenrigsminister med hensyn til omsforliget, hvori man skrev „for finans-